

מציא זה דמות יונה

ואת הימלא לרבנן ולא לר"מ וי"ל דא"כ
 חל ל"י יוחנן למימר לרבנן
 מלא זה דמות יונה כי א"כ
 י"ל דלא מיבעיא ליה אלא לר"מ דבדבר
 קל עשהא ולד בהמה במעי
 אדם ואדם במעי בהמה נמי קרי ולד
 דגרי דלא מיקרי ולד אלא אדם במעי
 אשה ומייתר ראייה מר' יוחנן דלאמר
 אסורה אפילו לרבנן וכ"ש לרבי
 מאיר : **שור** חומר מגורה
 פי' בקונטרס מקלה כל לרעה עין
 ולסמא וגבמ חוקן ומכיל כל לרעה
 משני מדרש ב' עינים ט' ואע"ג
 דל"י מלאר כי לא דמי כלל לנרס
 קמאה לידה משום דכתיב בהה יצירה
 כי דמי לאדם בעי שהיא דומה לו
 במקלה כל היצירה והא פלוגתא דייק
 מדהגן ומכיל כל שאין בו מטרות אדם
 ולא קתי ומכיל אטו ולד מכלל דפליגי
 ונח טלר ומקלו אדם ומקלו
 בהמה דלר"מ במקלה כל לרעה קרי
 ודקתי במתני' מטרות לר"מ קלאמר
 לידן בעינן כל לרעה לידן אדין לן
 מיאה דמקלה טורה בעינן :

תוספי הראש

וקרא טורה אשר לו
 בא לשהפך כולו בהמה
 ופני אדם שפיר וירוש
 כברה ואמר לו בא
 חזן בן יבם : **אף** אגן
 נמי תניא המפלה פין
 בהמה היה עוף
 בספרי (תבואה) [שליש]
 הוא דברי ר"מ ו"ל ליה
 דלית' בהמה' דבכורות
 ואבא אריו קא רלא
 ויה כתר לבתן : ל"י
 סאיר דאמר בהמה
 במעי אשה כי לרבנן
 לא קא סבליה ליה רבי
 היכי דבהמה במעי
 אשה בהמה דרי היכי
 נמי איה במעי בהמה
 [איש] ויה אגל ליה
 סאיר דאמר בהמה
 במעי אשה ויה ו"ל
 אדם שפיר (היה)
 איכא למיבטי סי' אולית
 בהר כברה ואדם ויה
 ולסמא ריה אימא שדינן
 ליה כפר בהמה במעי
 אשה והא דקאמר
 ויתפסיה ליה מרבי
 יוחנן היה כפי' שני
 הדריא כרבנן ונמי
 אימא דר"מ קא סבליה
 לן אלא דיערביה מיה
 קא סבלי : ונברא
 בעין אור בהמה ש'
 סאיר אשר סצורת
 חכמים אפרים כל
 עמא ליה לרבי וקשה
 רבנא ליה לרבי וקשה
 דהמורה (דף י"א) גבי רגל של ז עולה
 דחכמים אפרים כל
 צורת האקנה בספרי
 חכמים אפרים עד
 שיהא בו סצורת אדם
 ועור גרים ש' והא
 אימא תניא ש' מרי
 אפרים כל צורת חכמים
 אפרים סצורת וי' כל
 צורת כל דוד צורת
 וקשה דהא כל צורת
 לא היה ש' צורת
 צורה שאמר רב ועור
 דלא היה אימא בעין
 לרבי הברייתא בעין
 חכמים שני צורת אדם
 ט' סאיר ועור וכל
 דהכא דאמרין א' תניא
 תניא פי' והרי ו' תניא
 ועור ונתן לרבי אה

אף אגן נמי תניא. דלא חיי' המפלה מין בהמה ועוף (א)
 דברי ר"מ. רישא במסכת בכורות (דף מו.) והכי קמי' ט' כבוד לנחלה
 ואין כבוד לנחן וקא חשיב ואיל המפלה מין בהמה ומיה ועוף הנח
 אחריו כבוד לנחלה דהא לאו כבוד הוא לגבי נחלה דלא חיי' אפי'
 תורה אור בכבוד לכהן. שהיה זה פטר את הרמס:

אף אגן נמי תניא *המפלה כמין בהמה חיה
 ועוף* (ולד מעליא הוא) דברי ר"מ וחב"א עד
 שהיא בו מצורת אדם והמפלה סנדל או
 שליא או שפיר מרוקס הירוצא מרוחק *הבא
 אחריו כבוד לנחלה יואינו בכור לכהן וא'
 ס' דריי הבא אחריו בכור לנחלה מי הוי
 אמר רבא לעולם דריי ושאינו הרמס דאמר
 קרא ראשית אונ' *מי שלבו חיה עליו יצא
 זה שאין לבו חיה עליו* בעא מנייה רב ארא
 בר אהבה מאבי' לרבי מאיר דאמר בהמה
 במעי אשה ולד מעליא הוא אדם במעי
 בהמה מא' למאי נפקא מנייה לאשתריו
 באבילה ותפשוט ליה מהא דר' יוחנן *דא"ר
 יוחנן' השוחט את הבהמה ומצא בה דמות
 יונה אסורה באבילה הכי השתא הרמס לא
 פרסות איכא ולא פרסה איכא הבא נדי
 דפרסות ליכא פרסה מהא איכא : וחב"א
 כל שאין בו כו' : אמר רב ירמיה בר אבא
 אמר רב הבל מדים גופו תייש ופניו
 אדם אדם גופו אדם ופניו תייש ולא כלום
 לא נחלקי אלא שפניו אדם ונברא בעין
 אהת כבהמה שרבי מאיר אמר מצורת
 אדם וחב"א כל צורת אדם *אמר לו לרב
 ירמיה בר אבא והא איפכא תניא ר"מ אומר
 כל צורת וחב"א מצורת אדם ליה *אי תניא
 תניא אמר ר' ירמיה בר אבא אמר רבי יוחנן
 'מצח והגבינים והעינים והלסתות וגבות
 הזקן עד שיהו טולם כאחד רבא אמר סא
 מצח והגבן והעין והלסת וגב הזקן עד שיהו
 כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל צורת
 הא כמ"ד מצורת מיתיבי *צורת פנים שאמר
 אפילו פרצוף אחד מן הפרצופין חוץ מן האוזן
 למימרא *דמחד נמי סגי אמר אביי כי תניא
 הויה לעכב תניא וכמ"ד כל צורת ואיבעית
 אימא לעולם כמ"ד מצורת ומאי אחד אחד
 אחד אמר רבא *נברא בעין ארת וברוך ארד
 מן הצד אבו טמאה באמצע אבו טהורה
 אמר רבא ושמו נקוב אמו טמאה וישמו
 אשים אמו טהורה ת"ד *המפלה גוף אמו
 אין אמו טמאה לידה ואיהו גוף אמו רבי
 אובר כרי שישגל מן הרזי ימות וכמה
 יגמל מן הרזי וימת רבי זכאי אובר
 עד

דדומה לאדם היו ולד : חוץ מן האזנים. אמרו כשל אדם ושאר נרעו כבהמה לא חשיב פרוץ. אלמא ל"מ מצורת כדן כגי וקשה לרבא דלא
 סא : אמר אביי כי תניא והיא לעכב תניא. כלומר לרעה פנים שחמרו חכמים דמעכבי אפילו אכר אחד כבהמה מעכבא חוץ מן האוזן דלא
 מעכבא וכמ"ד לרבנן כל לרעה מתוקמה ואע"ג דמני' לזקמי כליהא וכדמ"ד דלאמר כל דהו לרעה ימא ליה לזקומי מעכבא : ואיבעית אימא
 לעולם כמ"ד מצורת. ולא קשה לחסא : ומאי אחד אחד אחד. כלומר מכל דאשי איברים יהיה אחד דומה לאדם חסא דלאמר העין והלסת
 כו' וכמ"ד מצורת : מן הצד. שעיט צדו ורעו צדו כשאר בני אדם : ושטו נקבו אמו טמאה. קסבר טרפה חיה : ושטו אטום. קמוס :

עד
 שור"ל. וגזמ הזקן פטור שקורין מנטוין : עד שיהיו כולם כאחד.
 לרבנן דמפרש כמון דר' ירמיה כרבנן וכדפירשה רב לפלוגתא
 דרב מנא הוא פליגי ולא הדרי ביה ממאי דלאמר לרבנן דבעי כל לרעה
 האדם והא דקחשיב ר' ירמיה ואיל הא קמ"ל דאפילו לרבנן לאזנים
 לא קפדיק והא דחשפא נמי כרבנן ואליתא דחשפא דביבתא דלאמר לא
 בעי אלא מצורת וקמ"ל דכדא דד בעי לרעה שלמות ואחלן לא קא
 קפדי : אפילו פרצוף אחד. אכר אחד כגון עיט או מנתו או נקמ אחד
 דדומה לאדם היו ולד : חוץ מן האזנים. אמרו כשל אדם ושאר נרעו כבהמה לא חשיב פרוץ. אלמא ל"מ מצורת כדן כגי וקשה לרבא דלא
 סא : אמר אביי כי תניא והיא לעכב תניא. כלומר לרעה פנים שחמרו חכמים דמעכבי אפילו אכר אחד כבהמה מעכבא חוץ מן האוזן דלא
 מעכבא וכמ"ד לרבנן כל לרעה מתוקמה ואע"ג דמני' לזקמי כליהא וכדמ"ד דלאמר כל דהו לרעה ימא ליה לזקומי מעכבא : ואיבעית אימא
 לעולם כמ"ד מצורת. ולא קשה לחסא : ומאי אחד אחד אחד. כלומר מכל דאשי איברים יהיה אחד דומה לאדם חסא דלאמר העין והלסת
 כו' וכמ"ד מצורת : מן הצד. שעיט צדו ורעו צדו כשאר בני אדם : ושטו נקבו אמו טמאה. קסבר טרפה חיה : ושטו אטום. קמוס :

[ויברר זה שיהיה נחלה] אחר ר"מ בכור לכהן
 כצורת מר
 [על מנת שלא יפגע בנחלה] כצורת מר
 [לשני מ.]
 מילין טו.

[ג"ל אכרין לן]
 [שבת קטו : וש"י]
 [מוספתא פ"ד ד"ג]
 [ג"ל רבאד]

הגרות הב"ב
 (א) רש"י ד"ס ספוק
 וכו' ויפך ולד מנחלה כ"ה
 דברי ר"מ כ"ל וכו'
 ט"ס ר"מ וכן כגור :

לענין רש"י
 שור"ל.
 גבתי העין.
 שנינו י.
 מסר.

הגרות מר"ב
 רש"י שור"ל
 [א] גבי כגון מניין רב
 אהרן בר אבהא מאביי
 לר"מ מאיר : ר"מ פיין
 טפולא שר :

מוסר ר"ש המפלה כמין בהמה חיה ועוף. למיפטר מנחלה לא חשיב, לכן ל"י דמי עליהם. אבל פטר רמס מיהא הו (בכורות מו.).
 אף לרבנן (ס). והמפלה סנדל. שאין לו לרעה פנים, או שליא שערן שלן שאלו נחלה שעימות ומייה פטור רמס, או שפיר. עור ממש של ולד (ס). והירוצא מרוחק. אברים אברים
 ואלו כולו היו פטר רמס, אבל רמס מתוקן לא פטר חס קדם אפילו קדם יצולת רוב אברי המתוקן, והו נמי בכור לכהן (ס). מי שלבו חיה עליו. לע"ג דלא הי בכור לכהן, דכפטר רמס מלא רמסא חיה לא
 פטר את הרמס, אפילו הכי הי בכור לנחלה, דנדל לרשון שלבו חיה עליו חס ימות, מלא רמסא, חיה שטלה אכר המפלים הוא לרשון שלבו חיה עליו חס ימות, דכן קיימא הוא, אבל נפלים קמחי
 אין לנו דוח עליו (רש"י כ"ב ק"א). יצא זה שאין לבו חיה עליו. יצא זה שאין לבו חיה עליו חס ימות חסא (ס). דוא פרוסות איכא. דהכי משמע שמי פרוסות ומעלה גרה
 המנחלת כבהמה מחלל (מולין טו.).